

ΜΗΧΑΝΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἁπλῆς ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.—

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Τὰ ὑπουργικὰ δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς λελυμένα. Ἡ μεταξὺ τῶν ἐν διαστάσει διατελούντων πρωθυπουργοῦ καὶ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης μεσολάβησις τοῦ κ. Κοντοσταύλου ἐκαρποφόρησεν ἐπὶ τέλους, προκαλέσασα εὐρείας ἐξηγήσεις μεταξὺ τῶν δύο, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ προέδρου, ἀνταλλαγείσας ἐπὶ δύο σχεδὸν ὥρας καὶ περιστρεφείσας εἰς λεπτομερείας πολλὰς ὥστε νὰ ἄρῃσι πᾶσαν ἐν τῷ μέλλοντι ἀφορμὴν συγκρούσεως. Τὰ προσωπικὰ λοιπὸν ὑπεχώρησαν, τὰ γενικὰ ἡρμηνεύθησαν, τὰ δίκαια ἀμφοτέρων ἀνεγνωρίσθησαν καὶ ἡ συνεννόησις ἐπῆλθε πλήρης, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς κυβερνήσεως, διότι βεβαίωτατα ἡ ἀποχώρησις τοῦ κ. Ράλλη θὰ ἐσήμαινε πολὺ, καὶ ὡς ἐκ τῆς προσωπικότητος αὐτοῦ καὶ ὡς ἐκ τῶν μετὰ τοῦ κόμματος σχέσεων, δι' ὧν καθίστατο ἐκ τῶν πρωτευόντων τῆς κυβερνήσεως τοῦ κ. Τρικούπι μελῶν. Ὅπως καὶ διὰ γενικωτέρων ὑπεδείξαμεν, τὴν λύσιν ταύτην τῆς ὑπουργικῆς κρίσεως, εὐχαρίστως, ἂν καὶ ἀντιπολιτευόμενοι τὴν κυβέρνησιν, ἀποδεχόμεθα, διότι πρὸ παντὸς ἄλλου ἐπιθυμοῦμεν εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις καὶ ἀκόμη καὶ εἰς ἀπώτερον μέλλον ἰσχυρὰν κυβερνητικὴν μονιμότητα. Ὅσον ἀφ' ἑαυτῶν κ. Ρούφου, ἡ ἀποχώρησις του θεωρεῖται βεβαία, ἀλλὰ ταύτην ἐξουδετεροῦ ἡ ἐμμονὴ τοῦ κ. Ράλλη. Ἐν μόνον νόστιμον ἡκούσαμεν ὅτι ὁ διαλαληθεὶς ὡς διάδοχος τοῦ κ. Ρούφου εἰδοποίησεν ἕνα ἀνθυποπολίτην ἂν δέχεται νὰ ἦναι ὑπασπιστής του !!!

Ἡ α' Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια, τὸ δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, δι' ἐντονωτάτου ἄρθρου δηλοῖ ἐπιστημώτατα ὅτι αὐτὰ Πατριαρχεῖα δὲν δύνανται εἰμὴ νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἀνεκδότως ἐν τῷ δικαίῳ καὶ τῇ βρειλῇ αὐτῶν ζητοῦντα παρὰ τῆς αυτοκρατορικῆς κυβερνήσεως τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἀφαιρεθέντων προνομίων αὐτῶν καὶ δικαιωμάτων.»

Διελύθη εὐτυχῶς τὸ ρουμουνικὸν ψευτογυμνάσιον Βιτωλίων, ἀποδειχθέντος καθαρὰ τοῦ διευθύνοντος αὐτὸ διαβολήτου προδότου Μαργαρίτου κλέπτου καὶ καταχραστοῦ.

Ἐξώθεν τῆς οἰκίας τοῦ βοτανικοῦ Ὁρφανίδου πλησίον τῆς μελωδίας τῶν Γουκαρηνῶν ἰδρύθη παρὰ τὰς ἀστυνομικὰς διατάξεις μέγα δι' ἀτμοῦ ἐργοστάσιον βρώμας καὶ δυσωδίας. Κύριε Κοτσονάκε καὶ κύριε δήμαρχε καὶ κύριε νομάρχᾳ—διότι καὶ πρὸς τοὺς τρεῖς σας ὀφείλομεν νὰ ἀποτεινόμεθα—ὑπάγετε νὰ τὸ κατεδαφίσετε.

Ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγιον ὁ γραμματεὺς τῆς νομαρχίας Κερκύρας κ. Χρήστος Παλαμᾶς ὅπως παραλαβὼν τὴν οἰκογενεῖάν του διευθυνθῇ εἰς τὴν νέαν θέσιν του.

Πάρανυμφος τοῦ κ. Σπυρίδωνος Κουμουνδούρου εἰς τοὺς γάμους αὐτοῦ μετὰ τῆς Ἀρριέτας Βαφειαδάκη ἔστε ὁ κ. Μιμῆκος Δελιγεώργης, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ ἀοιδίμου πατρὸς του, διατρίβων ἐν Παρισίοις.

ΔΕΥΤΕΡΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ

Ἐκεῖνο ὅπερ ἦτο πρὸ πενταετίας ἴσως ἀκόμη μονοπώλιον ὀλίγων ἀσκήτων, φαινομένων ὡς τοιούτων καὶ ἀπὸ τοῦ βαδίσματος καὶ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου καὶ τῆς ἀναβολῆς τοῦ γενείου καὶ τῆς ἀνὰ χεῖρας μαγγούρας—ἡ **γυμναστικὴ**—κατέστη μετὰ μίαν πενταετίαν ἀπόκτημα ἑκατοστών ἑλληνοπαίδων, ἀντικείμενον ἐνδιαφέρον ἅπασαν τὴν κοινωνίαν, προσελκύον καὶ αὐτὰς τὰς ἀθηναίας δεσποῖνας καὶ δεσποινίδας, τὰς ἀδελφὰς ἢ μητέρας τῶν γυμναζομένων, ὀφειλούσας ἀπο τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἐπαίρωνται καλλίτερα ὅταν βλέπωσι τὰ τέκνα των κάμνοντα μίαν καλὴν ἀναπτέρωσιν παρὰ ἀπαντῶντα εὐστόχως εἰς τὰς τεχνολογικὰς ἐρωτήσεις τοῦ κ. Δζερέπη! Δυνάμεθα τῶρα πλέον νὰ εἴπωμεν ὅτι τὰ θεμέλια τῆς γυμναστικῆς ἐτέθησαν ἥδη ἀπὸ τοῦδε δὲν εἶνε δυνατόν παρὰ ν' ἀρχίσωμεν νὰ οἰκοδομῶμεν ἐπ' αὐτῆς, ἐξαπλοῦντες, διακλαδίζοντες, βελτιοῦντες, στερεοποιῶντες, πολλαπλασιάζοντες. Δέον εἰς πᾶσαν πόλιν κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον μεγάλην νὰ συστήθῃσι δημόσια Γυμναστήρια, ἀπάνη τῶν δήμων καὶ ἀρωγῇ τῆς κυβερνήσεως. Οὐδὲν δὲ δημοτικὸν σχολεῖον νὰ ἀνορθοῦ τὸ ἀνάστημά του, χωρὶς νὰ προσαρτᾶται εἰς αὐτὸ αὐλὴ κορυνῶν καὶ ἄλτῃρων καὶ διζύγων καὶ μονοζύγων, εἰς ἣν

νά γυμνάζωνται οἱ τώρα πελιδνοὶ, ὠχροὶ, ἀδολχοὶ, κεκυφότες, μελαγχολικοὶ παῖδες, οἱ δλητηριάζοντες τὰς πρώτας βάσεις τῆς ἐλληνικῆς πλάσεως, χάρις εἰς τὸ ἔγκλημα, τὴν κτηνωδίαν, τὴν βαρβαρότητα, τὴν προδοσίαν βουλῶν καὶ κυβερνήσεων, αἵτινες αὐτὸ δὴ τὸ ζήτημα τῆς δημοτικῆς ἐκπαιδεύσεως ὤφειλον νὰ καταστήσουν ζήτημα πάλης, ἀγῶνος, κρίσεων ὑπουργικῶν, ἀγαιδοκαταίεσμάτων ὑπουργείων καὶ διαλύσεων βουλῶν.

Ποῖος τῶν πολιτευομένων τὸ ἐμελέτησε; Ποῖος ἐφάνη καὶ ὅτι τὸ ἐννοεῖ; Ἐπὶ τοῦ προκειμένου μίαν καὶ μόνην ἀγόρευσιν βαθεῖαν τοῦ ζητήματος ἀναλυτικὴν ἔχουσαν, ἀπὸ συστάσεως Βουλῆς καὶ ἐντεῦθεν, τὴν περισυνὴν ἀγόρευσιν τοῦ νεωτέρου Δεληγεώργη, φιλοτίμως ἐγκύψαντος εἰς ζήτημα, ὅπερ ἐτάραξεν ἄλλοτε τὴν Γερμανίαν καὶ ταρασσὶ τώρα τὴν Γαλλίαν, καὶ θὰ ἦνε πάντοτε τὸ **πρῶτον** ζήτημα ἐπὶ πολλοὺς ἐτι αἰῶνας, διότι ὅλος ὁ ἄνθρωπος κρύπτεται ἐν τούτῳ: ἐν τῇ δημοτικῇ ἐκπαιδεύσει. Βάσις δὲ τῆς ἐκπαιδεύσεως ἐστὶ πάντοτε ἡ γυμναστικὴ, ὁ ἐρεῖνός περιπάτος, ἡ ἐκδρομὴ, ἡ καλὴ τροφὴ τῶν παίδων, ἡ ψυχαγωγία, ἐν μιᾷ λέξει, τὸ σῶμα καὶ κατόπιν ἡ γραμματικὴ τοῦ Γενναδίου, τὸ συντακτικὸν τοῦ Ἀσωπίου, ὁ Ὀμηρὸς καὶ ἡ τοιγυνομετρία.

Εὐτυχῶς ἤρξισαμεν ὀλίγον ἐνεργούντες: ὅχι βεβαίως διὰ μιᾶς, ὅχι ἐν μεγάλῳ σχεδίῳ, ὅχι μετ' ἀποράσεως, ὅχι μετὰ μεγαλειτέρου ἐνθουσιασμοῦ, ὅχι ἀπὸ τῶν δημοτικῶν σχολείων εἰς τὰ γυμνάσια, ἀλλ' ἀπὸ τούτων εἰς ἐκεῖνα ἐν τούτοις ἤρξισαμεν καὶ ὅταν ἀρχίσωμεν κατὰ τι οἱ Ἕλληνες βεβαίως δὲν θὰ τὸ ἀφήσωμεν εἰς τὸ μέσον. Ἡ γυμναστικὴ ἀκούεται ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ δεκαπενταετίας: ἀλλὰ δὲν ἦτο ὡς εἵπομεν κλάδος παιδαγωγικῆς: ἦτο σχολοβασία, τρυμ-πουκισμός, ἀσικλῆκι, ρουσφέτι. Ἀπὸ διετίας μόνον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, δόντος μὲ μικρὰν ἀφορμὴν τοῦ κ. Μαυροκορδάτου, ἐπιμενέαντος δὲ τοῦ κ. Λονθάρδου, ἀναπτύξαντος δ' ἐκτακτὸν ζῆλον καὶ ἱκανότητα τοῦ κ. Φωκianoῦ, καὶ συνεργασθέντων μετ' αὐτοῦ φιλοτίμως ὅλων τῶν συνεργατῶν καὶ διδασκάλων, ἡ γυμναστικὴ ἤρξατο γιγνομένη εὐπροσωπος, μετοχετευθεῖσα εἰς τὴν ἀληθῶς παιδαγωγικὴν διώρυγα, ἀνεγνωρίσθη δὲ τοῦτο εἰς τὰς διπλᾶς ἡδὴ ἐξετάσεις τὰς ὑπὸ τοῦ κ. Φωκianoῦ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς, καὶ τὰς ὑπὸ τοῦ κ. Πύργου χθεσινάς. Ἐχάρημεν δὲ ἡμεῖς ἐξ ἔσου διὰ τε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεων καὶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ ἐξεδήλωσεν ἡ κοινωνία. Εὐγε! Δὲν μᾶς ἐλκύουν μόνον τὰ Νευρόσπαστα καὶ τὸ Ἰπποδρόμιον, οἱ περίπατοι καὶ τὰ καφενεῖα, μᾶς ἐσειναν ἀντμμένοι σπινθῆρες τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ μεταβαίνουσαν φαιδροὶ ἐκεῖ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν, ἐκεῖ πλησίον τοῦ ἀρχαίου Γυμναστηρίου, νὰ ἴδωμεν γυμναζομένην τὴν νεολαίαν μας, νὰ ἴδωμεν τὴν νέαν τροφὴν τοῦ ἑλληνισμοῦ βρῖνουναν ἐπὶ τὰ προγονικὰ ἔχνη, τὰ ὅποια ὀλίγον ἔαν σκάψωμεν μὲ τὰς χεῖρας μας θὰ εὕρωμεν εἰς τοὺς ἱεροὺς ἐκείνους τόπους, ὅπου τὸ γυμναστήριον, νωπὰ ἀκόμη, λέγοντά μας: Ἀκολουθεῖτε μας!

Ποία δὲ εὐτυχὴς σύμπτωσις ὥστε οἱ δύο διευθύνται τῶν Γυμναστηρίων, Φωκianoῦ καὶ Πύργου, ἀθληταὶ τὸ παράστημα καὶ τὸν κορμὸν, στρατιῶται τὸ βᾶδισμα καὶ τὸ προσταγμα, νὰ ὑπενθυμίζωσιν ἡμῖν ἄνδρας Ἕλληνας ἀρχαίους, οἵτινες βεβαίως ἦσαν ὑπέρτεροι ἡμῶν ὅχι μόνον ποιοτικῶς, ἀλλὰ καὶ ποσοτικῶς. Ἐκεῖνο ὅπερ μὲ ἀνοικτὴν καρδίαν ἐνίοτε βλέπομεν εἰς τὰς στενωποὺς τῆς Πλάκας, νεωτέρους Ἀτλαντας καὶ Ἡρακλεῖς, ὡς τὸν διπλοῦν καὶ τριπλοῦν ἄνθρωπον καὶ τὴν φωνὴν Στέντορα ἀγαπητὸν φίλον Ἀγάπιοι, νὰ τοὺς βλέπωμεν συνηνωμένους ἀπὸ κοινοῦ εἰς τοὺς δύο

κυβερνῶντας τὴν γυμναστικὴν, τὸν Πύργον καὶ τὸν Φωκianoῦ. Μετ' αὐτοῦ ἐν τῇ κυβερνητικῇ ἀλλὰ καὶ τῇ ἀθλητικῇ κλίμακι ἔρχεται ὁ Τρικούπης, ἔχων συμπάρεδρον τὸν γρα-νιτόνωτον Ράλλον.

Ὁ κ. Πύργος ἔδωκε στρατιωτικωτέραν χροιάν εἰς τὴν διδασκαλίαν του, ἐνθουσιᾶς παλαιᾶ καλὰ χρόνια καθ' ἃ ἔφερε γαλόνια λοχίου τοῦ ἱππικοῦ καὶ τᾶλλα τὴν μακροετῇ εἰς τὴν ξιφασκίαν διδασκαλίαν του εἰς πάντα καὶ ἀκρῶ δακτύλῳ γευσάμενον τῆς ρωμαντικῆς αὐτῆς τῶν ἱπποτικῶν χρόνων ἀσκήσεως. Μετὰ στοιχειώδεις ἐλευθέρας ἀσκήσεις, οἱ μαθηταὶ του ἐτράπησαν ἐπὶ ἀναρρίχουσιν ἱστοῦ, αἰώραν, κλίμακα, ἀναπτερώσεις, μέχρι γιγανταιωρημάτων εἴτα περὶ τὰ δίζυγα καὶ εἴτα εἰς τὰ μονόζυγα μετὰ τά-χους, μετὰ σπουδῆς, μετὰ δεξιότητος, μετὰ τέχνης. Καὶ ἔπειτα διὰ τῶν ἀλτήρων μετ' ἐπιμονῆς προδιδούσης μορφωθέντας σιδηροῦς μύς, καὶ εἴτα ἀσκήσεις στρατιωτικὰς πρὸς τύμπανον δημορίας, στεφθεῖσας ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας μεθ' ὅλην τὴν ἀτακτον καὶ ἐνοχλητικὴν τοποθέτησιν τοῦ εἰσπρεύσαντος πλήθους τῶν θεατῶν, καταληξάσας εἰς εὐμορφον μετὰ μουσικῆς παρέλασιν πρὸ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, ἐκτραγεῖσθαι εἰς τέλος εἰς δικαίαν ζητωκραυγὰν, πληρωσάσας ὅλον ἐκεῖνον τὸν κόσμον ἐνθουσιασμοῦ καὶ ζωῆς, καὶ εἰς ζωρότερα γενικὰ συγχαρητήρια τῷ διευθύναντι κ. Πύργῳ, ἀπολαύσαντι τὴν γλυκεῖαν ἡδονὴν τῶν μεγάλων κόπων του.

Ἡ ΠΑΡΙΛΙΣΣΙΑ ΘΑΟΣ

Καὶ ἔπειτα; Ἐπειτα, διαλύσεις ὅλου τοῦ κατὰ μυρμικίας, ἀλύσεις, συμπλέγματα, ἀνθοδέσμες, κονιορτὸν, κύματα, ἀνεμοστρόβιλον, κόσμου, ἀλλὰ διαλύσεις διὰ ποίας ὁδοῦ; Διὰ τοῦ τριῶν πήχεων πλάτους παρλισσίου δρόμου, δι' οὗ ἔπρεπε νὰ διέλθωσι τὸ ὀλιγώτερον εἰκοσακισχίλιοι πόδες κοινῶν θεατῶν, καὶ ξεχωριστὰ, ἵπποι ἀξιωματικῶν, ἄμαξαι ὁμογενῶν, ἄμαξαι Κροκαλῶν, κάρρα καρραγωγέων, διὰ τῆς τριῶν μέτρων πλάτους ἐκείνης ὁδοῦ, ἥτις συνορεύει πρὸς τὸν Ἰλισσὸν ἀφ' ἑνὸς, καὶ πρὸς τὸν κῆπον τοῦ Ἀπόλλωνος ἀφ' ἐτέρου, ὅστις δὲν εἶναι ὁ κῆπος, ἀλλ' εἶναι ἡ παρλισσία ὁδὸς, περιτειχισθεῖσα καὶ σχηματισθεῖσα εἰς κῆπον, διὰ νὰ ἔλθῃ ἔπειτα ὁ Δῆμος νὰ εἴπῃ: Πόσα, καὶ νὰ λέγῃ ὁ ἰδιοκτήτης: Τόσα, τὰ ὅποια νὰ μὴ θέλῃ ἢ νὰ μὴ δύναται νὰ πληρώσῃ ὁ Δῆμος, νὰ ἀναγκάζεται δὲ ὁ κόσμος νὰ σταματᾷ ἐκεῖ, ὅπου ἐκτείνει αὐτὸς ὁ κῆπος τὴν ἀσελγῆ τὴν γαστέρα, μὲ τὴν ὁποῖαν κατεπλάκωσε καὶ κατεπάτησε τὴν δημοσίαν ὁδὸν, νὰ σταματᾷ ὡς νὰ εἶναι ἐν μεγάλῃ κηδεῖα, νὰ σταματοῦν ἀναμῖξ, πεζοὶ, ἑφιπποὶ, ἄμαξαι, κάρρα, παιδιὰ, δεσποινίδες, γέροντες καὶ ἄνθρωποι νευρικοὶ, οἵτινες θέλουν νὰ κάμουν τὸν περίπατον αὐτῶν ὅχι μὲ βῆμα κηδεῖας. Αὐτὸ πλέον ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ ἐτῶν ἥδη, ἰδίως ὅμως φέτος, ὅτε καὶ ὁ πληθυσμὸς θὰ ἡβήσῃ καὶ αὐξάνει περισσότερον καὶ οἱ Πατήσιοι ἡρμώθησαν καὶ ὅλα τὰ θεάματα ἐκεῖ συνέρρευσαν, ὅτι εἶναι σκάνδαλον καὶ ἀντικείμενον δημοσίας τάξεως, εἰς ὃ ὤφειλον νὰ ἐπέμβωσι Νομαρχία, Δῆμος, Ἀστυνομία καὶ αὐτὸ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν, νὰ ρίψωσι τὰ ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ τείχη τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἂν ὑπάρχῃ ἀφορμὴ ἀποζημιώσεως νὰ δοθῇ σύμφωνα μὲ τὸν περὶ δημοσίας ἀνάγκης νόμον, ἂν δὲ δὲν ὑπάρχῃ, νὰ μὴ δοθῇ τίποτε, διότι δὲν πιστεύομεν ὁδὸς τόσο πλάτους ἐκεῖ πλησίον νὰ ἐσταίνευσεν ἀνέκαθεν—χω-ρὶς τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ ἰδιοκτήτου—εἰς τρεῖς πήχεις. Γνωρίζουν νὰ κηρύττουν ἐτοιμόροπα πτωχῶν ἀνθρώπων σπήτια